

NEBO korkem opatřené CIGARETY
Cigarety výborné jakosti z nejlepší turecké směsí
10 = 5c
Prodávají se u všech obchodníků
Nejméně na celém světě
1760 ESTABLISHED

OD NAŠICH PŘÁTEL

TYNDALL, So. Dak., 4. února 1913. — Ctěná redakce! Venku jest zima k nevydržení. Ostrý severák dotěrně hvízdá pod okny. Tu a tam sebere setlé list anebo kornový lupen a v divokém víru uhání s ním směrem k Nebrasce. List mizí v dálece a já zůstávám hledět do prázdna. Moje myšlenky se táhnou někam do nekonečna. Vzpomínám si na svoje bezstarostné mládí tam za mořem. Byly to překrásné časy, jež zanechaly v mysli mé množství předrahých upomínek. Alešpoň na jednu příhodu z mých chlapeckých lét snad nikdy nezapomenou. Byl jsem už takový neposed. Vždycky jsem se vpletl někam, kam mě nezvali, a tu není divu, že jsem občas vyvedl všeelijakou nepolechu. Každou chvíli jsem přišel někde do "trublu". Tentokrát jsem měl "trubl" se sousedovou zahrádkou. To bylo ještě v Čechách. Můj soused, starý výměnkář, měl pěknou ovocnou zahrádku. Ostatně o zahrádku se mi ani nejednalo, ale o to ovce tam, to bylo pro takového neposedu, jako jsem byl já, neodolatelným pokušením. Doposud jsem se však zdráhal do zahrady vkročit, nebyl jsem měl ze starého výměnkáře veliký strach. On totiž zastával místo notáře, starosty a obecního kazatele. Všechny tyto hodnosti a ještě ta okolnost, že nosil brýle, mi nadháněly před ním kapitálský strach. Ovce u zrávalo a sládo. Moje pokušení rostlo a stávalo se nesnesitelným. Konečně jednoho večera jsem si dodal odvahu a hajdu na švestky. Vyšplhal jsem se na jeden strom a pohodlně se usadiv ve větvích, začal jsem trhat do čepice. V tom slyším kroky. Ustal jsem v trháni, abych se neprozradil. Přicházeli starý notář, jenž vykonával svou pravidelnou noční hlídku nad zahrádkou. Přišel naproti mě, zastavil se a poslouchá. Sebepatrnější šramot byl by mě býval prozradil. Vždyť vůkol bylo hroboví těch. Ve mně se tajil dech. Na dolním konci vesnice se ozval pes a na jeho štěkot se rozlehla lesy mnohonásobná ozvěna. Nedaleko odtud šuměl mohutný proud Vltavy. Notář, neuslyšev na blízku nie podezřelého, mysliv, že jest všechno v pořádku; naepal si dýmku a chystal se k odchodu. V duchu jsem se zaradoval, že mám vyhráno. V tom mi praskla pod nohama větev, já udělal nehorázný kotrmelec a sřítl jsem se na zem. (To už mám takovou smůlu, že vždycky spadnu dolů, nikdy ne nahoru.) Za mnou letí i čepice švestek. To mě prozradilo. — "Šmarj — Jozef! — Stará — flintu — zloděj!" křičel starý notář, až mi v usích začáhalo. Teď jsem věděl, že je zle. Ta poslední dvě slova se mi došla nie nezamlouvala. Chtl jsem přehnout, ale nebylo možno. Byl jsem jako chycená myš v pasti. Kolem dokola zahrady byl vysoký, špičatý plot, a přes takovou chradu se dostat není tak snadné. Při nejmenším by mě to mohlo stát moje poslední kalhoty. Ženu tedy útokem na malou bránu, jediný to výhled ze zahrady. Ale tam už stál starý notář a zuřivě třmal svoji holi ve větru, tak že mně přecházela všechna chuf dostat se tamtudy ven. Zároveň při této performanci ustavil křičel: "Stará — flintu — zloděj!" Jak se zdálo, mě notář více strachu než já. On se háł mě a já jeho. Nejvíce strachu mi nahнала tá zpráveďená flinta. Co si ale počít, abych nepřišel o kejchát? Strach mě pohlánil k šílenosti. Přiblížil jsem se ke starému, tak jak mi

zvětšujícímu přistoupiti nelze; takový už je ten běh světa a věchno, co na něm a proto povím něco z té naší vesnice. Zprvře pěl bych si, aby St. Louis měl takový časopis, jako jest Pokrok; aspoň naše česká osada, silnější než omažská, by se měla zmocni na důstojný časopis, který by odpovídal její potřebám a zájmům. Za druhé želeť jest, že M. S. S. S. se rozřešlo pro samou "uvědomělost" těch našich národních svobodářů. Stalo se tak ve schůzi prosincové. Snad není ještě vše ztraceno, ale přáteeť přece jen zlomena a proť nejtří na veřejnost a neficej, že jsme tu slabší duchem! — V čem možno ficej, že tu prospíváme, vynikáme? Pořádáním zábav, jichž jde dvanáct na tuet, více méně jen vie ze zvyku, než z potřeby pořádáných. I ten výbor přednáškový jaksi liknaví, tak že jeden aby šel do Chicaga, neb do New Yorku poslechnouti našeho Velemlnského a j. Jediný svět-lejší bod vidím u Jednoty Sokol, která přece má se trochu k životu. Vydrzuje si odborného učitele tělocviku. Po odjezdu sok. Eliáška nastoupil ku konci prázdnin sok. Jos. Paskovský z Mor. Ostravy, který, krátce v dráze, započty K. Eliáškem, navodil do Sokolovny všesky slovanské pohratice, kteří tu své sokolské organisace založili a místo ono patro-nisují, tak že život tu nebyvá. Ovšem, že i Sokol sám u svých mnohých odborů tu a tam neho-rázně kloptýne; tak po celý čas oznamoval sehrání Madame X a nyní vyklubala se z toho Iraháčů z Podskalí. A tak by se mohlo zdátí někomu něco o konkur-renci pokaženě. Co v našem ná-rodním životě nejvíce potřebuje, jest uskutečnění snu, který se už po mnoho let zdá mnoha u-přímným členům. Sen ten, trvaví už přes 15 roků, pozůstává v tom, by spojila se Nár. Síl. Č. S. P. S. se Sokolovnou. Vzdálenost 6 čtverců, jež v roce 1894 od sebe oddělila ony dvě budovy, má být zničena a ústředí nalážati se má v N. Síní. Nedoje-li ku spojení v době dohledně, chopiti se musí Sokol, jemuž bude potřeba na udržení hojnosti žactva a přízně ji-ho-slovanských sokolských sdru-žení modernějších a prostrannějších místností, akee rozhodně a zakončiti bude nejen staveniště a vybudovati síň Sokola, jež by potře-bám jeho vyhovovala. A nemá-li náš dorost odumřítí národnost-ně, a uvědomi-li si tohoto faktu Sokol úplně, jinak ani jednati ne-budeme. A eo že brzdí pokrok spojování? Tř přý jednotlivci, jejich jména poprvé na pranýř vy-nesena byla v éilém článku Wash-ington, č. 11 ČSPS., u nás nejsil-nějších v minulé schůzi. A proč těch špief, vlastně obstrukčních hrotů, B. B. a V., nezastíjí s před-pojatě jich výře? Jich ditky přee někdy posilovati nebudou už tu naší českou zde haluz, o to se sa-mi "výchovou" už jistě postara-li. "Rovnost, svornost a bratr-ství," ba i "ni zisk a slávu", ta-to hesla Sokolů a ČSPS. jsou vy-svěšeny, nadutými těmi pány ignomivána vždy a všude a proč medle nemají oni býti odlápeni podobně a svrženi jednou pro vždycky, co kamery úrazu? Není ve Velkofádu a u Sokola dosti síly, by prohlédlo se intrik několika zlomyslniků? Není tu osoby, jež by hromově ukázala na kolosalní výhody pro nás v pádu spojení? Přý s autokraty a dolů s bram-berovou šlechtou. Jos. Bukáček.

BLAHA, S. D. — Ctěná redakce! O počasí rozepisovat se bylo by zbytečno, ale ehei napsat otě-nému čtenářstvu, jak se může i hodný člověk státí ševcem. Když mi bylo 12 lét, matka na mě nalá-bala, abych si vybral nějaké ře-meslo. Rozmýšlel jsem se tedy. Advoškotem, tu bych se musil přli hádat, pekařem — tu bych ně-kým mohl připáliti rohlíky. Nej-lépe ještě zamlouvalo se mi státi se komínkem, neboť jsem se na-rad mýl. Matka však byla proti tomu. Radila mi, abych se stal ševcem a já konečně svolil. Na-sála mi mistra. Došel jsem k slou-biví, aby mne oštěřil. Byl v tom obeznán, neboť štěřil ovee. Musim však, až nerad, vyjádřiti se o něm, že si příliš záležeť na-dal, neboť jsem vyhlášk jako pu-dník. Třetí den odebral jsem se k

mistrovi, abych nastoupil do učení. Dal jsem "dobrytro", ale mistr mne příliš vlivně nepřivítal. Tenkrát, než byl učenník pří-jmout, musil učiniti — bez výjim-ky každý — z třinošky na zad tři kotrmelece a nemeslo se mu nic stát. Dva se mi povedly, třetí však jsem udělal příliš prudký, a následek této přílišné prudkosti byl, že jsem rozbil mistrově pře-slice. Ale zkoušku jsem přece u-dělal. Nejprv jsem se učil dělat dratve. Mistrová předla konopí, já ho kazil. Uplynula dvě léta a já — rovný jako klikka, tak že jsem vyhlášk jako malý pudlík — byl jsem povýšen certifikátem za tovaryše. Zůstal jsem několik dní doma a v té prázdní zachtělo se mi "vandru". A tak jednoho krásného dne vydal jsem se po ei-sařské silnici k Linei. Cestou pot-kával jsem všelijakou čeládku, jež byla většinou v bídném stavu. U Frenstadtu dohonil jsem něja-kého mladíka, který měl hezčí o-bličej než já tenkrát. Ptal jsem se ho, jakého je zaměstnání a zvě-děl jsem, že je krejčí a že mu ří-kají Pepa. Šli jsme dále spolu. Po chvíli pravim novému kama-rádovi: "Co abychom tu po do-mech vysmežili. Já německy ne-umim, ale vezmi mne s sebou. Ty dovedeš aspoň kývnout něme-cky." On však na moje slovo nie nedał a vzal to kolem na svůj vrub. Byl jsem zarmoučen a po-hlízel jsem, jak se mu nohy roz-tancovaly. Když to obrazil, po-sadil se vedle mne a počítal, jak velký lov učinil. Bedlivě jsem ho pozoroval. Vydělal 27 a půl krej-caru. Všeschno zase strčil bez li-tosti do kapsy. Pak vyňal čtyry krochvy, nasládlé, pěkné pečene a pojídal. Mně se najednou také zachtělo jisti a prosil jsem ho: "Pepo, dej mi aspoň polovice jes-duc!" Ale Pepa jako když nedu-šil. Ve mně začla se krev bouřiti, vyšli jsme za město a tam jsem se dal do hádky. Za nedlouho strhla se pračka. Drazí čtenáři, přál bych vám vidět, jak jsme se la-skavě objímali okolo krku! Já rku, jdi napravo, a já půjdu na-levo. — V Linei jsem se přee tro-chu německy naučil. A eo hlavně, že jsem uměl říkat: "Arme raj-zendr pitn upe kladjen štyeunk." — Což pak p. F. S. a Kuba z cha-lupy, že letos ani muk? Z toho si nie nedělejte, že nám to pan re-aktor zaházel do koše. Letos se více vyancoval, dá tedy na to lepší pozor. Nového tu není tak dalece nie, než že p. M. Velkovi zajčí škodí mnoho na alfalfě, tak jí musí celé noci hlídat. Teď mu trochu vypomáhá jeho kmotr p. F. Mach, neb má ptánieie starého systému. Vil Boš hráł dne 2. v Blaha sousedskou na harmoni-ku, jak se doslyehám. Obecenoť bavilo se znamenitě, ale okolní farmáři dostali spoustu myšů. S úctou Rýpal.

MODOC, Kansas, 22. ledna '13. — Ctěná redakce! Předem ří-jmete srdečný pozdrav na celý personál a na všeschny čtenáři t. l. Posílám vám předplatně na Pokrok Západu i Venkov. Ještě snad bych s předplatným odklá-dal, ale čtl jsem ve Venkově, že se na dluh posílat nemí a zalekl jsem se, že ihned předplatně jsem zaslal. Není s tím eo hrát. Mo-li by mi slápnout na kuř oko a-nebo vám, jako ta velká porota v Chicagu vojcovému a maselně-mu trustu. Ta jim dála, eo? Ale oni o niem nevěděli, nie neztrati-li, slevili z cizho. Ten, kdo v-ýrobky vyrábí, ten musí sleviti, oni ne. Oni si svůj výdělek podrží. Před vánoemí dostávali jsme tu 3le za smetanu, nyní dostáváme jen 28c, tedy o 3e méně a možno, že mádo není o to lacinější. Ne-bojte se tedy, že se trust spláší, když mu vypadly z rukou otěše. Dále o té obrovské úrodě pšenice loňského roku. Od té doby, kdy farmář začal v poli pracovat, až do žni v každém čísle čtl jsem stištnost na sneho a povodně, kte-ré postihly pšeničné pole, kdosi vichřice snopy pšeničné odivála, jinde to obstaral eykton. Jakmile farmář měl zapřáhnutí do seka-ěho stroje, už byly plné noviny zprávy o obrovské úrodě pšenice. Pripadá mi, jakoby novináři tím velkým beháním nadřizovali, aby se farmář a pšenieie nedržel a pro-dal ji, jak on chtějí. A eo tomu tak. Pšenieie byla prodávána vět-šinou za 75c a mouka stála pořá-dě ve staré ceně. Obchodníci tvrdili, že mouka jest ze staré, drahé pšenieie. Nyni melou pšenieie lacinou a mouka jde nahoru. Pšenieie ta-klé stoupá, protože už jí málokter-ý farmář má. V Kansas City byla minulý týden buň za \$1.05. To páni mlynáři umějí hned. Proč nezvýší cenu mouky, až vymelou zásobu laciné pšenieie? Toto jest také hodno povšimnutí. Za 100 liber korny platí 75c a 100 liber otrub stojí \$1.15. Kde vězi to zlo-dějství? Marnost nad marnost, my chudí lidé boháčeim se z ru-kou nevykrábem, pokud to neu-děláme jako Balkáni Turkoři. Počasí máme suché, větru dost, sniž jsme už měli asi třikrát a i-hned se zase ztratil, nezanechav zlych následků. Na loňskou zimu nezapomenu, pokud živ budu. Jsem tu 25 lét, ale nie podobného jsem neviděl. Bylo mnoho sněhu a dlouho trval. Krmení bylo má-lo. Letos je ho dost na 2 léta. Mám 20 kusů hovězho dobytká a 12 koní. Polovicíu krmení pro sebe mám dost. S úctou Jos. Novák.

SOUTH OMAHA, Nebr. — Ctě-ná redakce! Štastně jsem se na-vrátil od přítele Johna Vyboreň-ho z Wisner, Nebr., který tam vlastní pěknou farmu o 280 a-krech a k tomu 600 akrů rentuje. Byl jsem srdečně vítán od něho a celé rodiny, ale byli ještě smut-ni, neb jim zemřel syn, 16 roků starý, jež pochovali 1. ledna '13. Pan Vyboreň mne vozil od farmy k farmě k svým přátelům a všude jsme byli vítáni a dobře pohostě-ni. Za to všem od srdce děkuji. Navštívili jsme okolní sousedy. Jak jsem viděl, měli všechno v nejlepší pořádku. Pěstují pěkně koně, hovězí dobytek a prasata. Koupil jsem si tam dvě plem-enice. V tamním okolí měli loni menší úrodu, neb byli navštevieni dne 12. června kroupami, které nadělaly velkých škod. Kukuřice jim vydala 30 bušů a oves 15 bu-po akru. Pozemky jsou v poloze rovné, ale většina pískem smášená. Poblýl jsem tam tři dni, a pak mne přítel dovezl do města Wisner, kde jsme navštívili několik ob-chodů, které byly naplněny lid-mi. Na všech stranách byl čilý ruch. Za vše platí se dobrá cena, skoro jako zde v Omaze. Končim svůj dopis se srdečným pozdravem Frank Kopecký.

HUDSON, Ia. — Ctěná redak-ce! Jsem narozen v r. 1853. ve vesnici Zderaze v kraji chrudim-ské. Do Ameriky jsem přijel v r. 1867. a sice do lowy. Pamatuji ještě dobře, jak moji dědečkové vypravovali o robotě a jak se jim ulehčilo, když se jí zbavili. Robo-ta byla hrozná. Řekl-li někdo ně-co proti panstvu nebo kužšim, byl ihned uvězněn. Některý přišel po-éase zpět, některého však již nie-ky kdo neviděl. Ten, kdo se vrátil, napomínal ostatní, aby tr-pěli jako beránci, však že jejich práva také časem pomínou. Jak český lev zarve, páni se budou sechovávat, kam jen budou moei. Tyhle děti — ukazoval při tom na nás — se toho brzy dočkají. A dočkali jsme se toho asi za čtyři roky. Také se hovořovalo o tom, jak Praha bude roznešena na kon-ských podkovech. Pojede prý forman a ukáže bičem; Tady stá-ovala Praha! Také mluvili o Tur-kovi, jaký je to surovec, že neo-štěří nikoho. Přijde prý doba, že to už národové nebudou moei sně-sti, spinknou se a ubíjí ho na zem, ale na vodě že mu nie neodláži. Strýček Rus prý bude na to do-hlížet. I toho jsem se dočkal, jak si to dědové povídali. Ještě také vyprávěli, že Rusovi vypovědli ji-ný mocenář válu. Rus prý odpo-věděl, že čeká na dva pomocníky. Obekli svoje vojsko teple a dra-há mocnost ihned hrnula se na-n. On, jakoby se ulekl, couval k Si-bíři. Druhé vojsko, lehee přistro-vané, pomrzlo. Rus vrátil se na-zpět a bylo po válece. — Také vy-práveďi, že kdo přeplyve tu vel-kou loňší, bude jak by se znovu narodil. Tenkrát jsem nevěděł, eo tím míněl. Když jsem se do-věděl, že to platí o Americe, byl jsem celý blázen. Jen do Ameri-ky, ale zmýřil jsem se. Předsta-voval jsem si, že se tu budu mít dobře, ale bylo tomu naopak. Vy-sypali mne jako zajíce z pytle do prerie a pak mnou suňkali od jednoho k druhému, dokud nie-přišla zima. Šat, jež jsem měl

z Čech, byl rozedraný. Byl jsem u jednoho přítele přes zimu a pracoval jsem za stravu. Musil jsem býti na venku celé dni, ať bylo, jak bylo. Pracovati jsem musil rychle, abych nezmrzl, neb oblek nebyval takový, jako nyní. Nebylo ani přezůvek, ani spodní-ho prádla. Pokud tkne se žen-ského volebního práva, nemohu si to nijak v hlavě srovnati. Milé sestry, nafikáte si, eo máte práce! To byste jí pak teprv měly mnoho. Musily byste do každé schůze. A eo ta, jež má hromadu malých dětí! Musila by je vzíti sebou. To by vypadalo to právo jako ta historka, kterou si pamat-ují z Čech. Muž a žena byli chu-di a měli jen kus polička, které sami si obdělávali, totiž tak, že tahali brány sami. Žena byla sil-nější, než muž, který pak přiro-zeně nemohl dokázati tolik, eo o-na. Proto sdělala popruh s ramen a začala ho vyplácat. On byl o-hnut a brečel. Sousedé, vidouce to, křičeli: "Jen ho, Káče, řež, když se nebrání!" říkají: "Běda tomu domu, kde poručí krávu volu!" A také časy by byly v A-merice. — Co je s Vámi, krajaně ze státu New York, že žádný nepí-šete? Byl jsem loni na Vás se po-dívát a tak rád bych věděl, jak se tam máte! Rád bych věděl a-dresu pozemkového agenta, tuším, že se jmenuje p. Koláf. Sdělte jí se mnou! — S úctou Frank Kubík, Hudson, Ia. Route No. 2, Box 22.

RENFLOW, Okla., 2. února 1913. — Ctěná redakce! Dnes zde padá sníh a při tom jest pěkné te-ple. Bude to pěkná vláha na pšeni-ce, které jsou ve výborném stavu. Celou zimu jsou zelené a tak urostlé, že hovězí dobytek i koně mají stále dobrou pastvu. Na pod-zim měli farmáři velký strach, že bude málo krmení následkem vel-mí špatné úrody sena. Nyni však ho má skoro každý na prodej. Ny-ní platí něco \$9.00 tuna. Po pěkných koních jest taková poptávka, že kupei z výehodu se předhá-nějí. Nemine týden, aby tu ně-jaký nebyl. Pisatel těchto řádků prodal 2 mladé koně za \$320.00. Mnoho koní bylo již ze zdej-ší krajiny odvezeno. Snad s tím také mexická revoluce má něco společného. Jest známo, že strý-ček Sam jiskrným zrakem hlídá za hranice mexické. Tučná ko-řisť odtud jest cititi až na Wall Street. Posud všeschny bráři nemají všeschny trumfy pohromadě. Však s přístím jarem se vše urovná a pak — s bohem, ty šnilá vládo v Mexiku! Pro chudý obecný lid bude okkupace Mexika dobrodi-ním, však pro vládnouci kruhy v Mexiku záhubou. — Náš společen-ský život národní sice existuje v praxi, avšak jest docela prohnulý. Jest třeba radikální nápravy a to ihned. Láska bratrská sice stkví se na všeschny ohlavených, při všeli-jakých příležitostech hřmí se do duší davu o lásce, věrnosti, avšak kdo nahlédne blíž a s otevřeným mozkiem pozoruje své bližní, shle-dá — pravý opak toho, eo jest hlášáno. Vždyť jsem na vlastní uši slyšel výrok jednoho vlasten-ce, že pro lásku ke svým rodákům neučiní nie a učiní-li, aby prý v tom měl nějaké sousto. Tento vý-rok veřejně učiněný, jest hoděn zavržení a zasluhuje odsouzení nás všeschn. Jsou sice mezi námi Čechy v Americe také horliví pra-covníci vlastenečti, kteří tyží z če-ské vlastenecké hlouposti a z toho dobráckého lidu, plnice si kapsu kde a jak mohou, ale veřejně to prohlásit by se přee neodvážili, vědouce, že by stali se ve veřej-ném životě nemožnými. U nás snese se všeschno i veřejně napliti do tváře. Čtenáři mi zajis-tě odpusti tento ostrý výrok a jistě mi též přisvědí, neboť jest to pravdivé. Zajisté jest na čase, aby se rodáci zde chopili jiná tak-tiky a hleděli vyjiti druh druhu přátelskou radou vstří a myšlénkou o spojení nás všeschn pod jeden prapor. Budou-li však naši přední obháni hleděti na druhé a háry a budou-li prohlašovati, že pro spolek, nebo z bratrské lásky neučiní nie, pak s bohem, myšlén-ku svornosti a mlčeme pak nad svou národností učiniti snále křtí. S úctou Anton Malkovský.

ŠÍDLO — automatické vyřeká říci — nejpošetilejší věc na farmě a předplat-ním na Pokrok vch Venkov za dopla-tok 30 centů.